

Ревността и нейните демони

Ревността е една от най-силните човешки емоции, която може да бъде сравнена с любовта и омразата. Това е зъбобол в сърцето, раждащ демони, които могат да убият както жертвата, така и ревнивеца.

Ревността е гива страст, полята с горчиви сълзи. И колкото е по-силна страстта, толкова е по-ревнива ревността! Всеки ще признае, че понякога ревнуваме с наслада. Може да се каже, че ревността е солта на любовта, но проблемите започват да възникват, когато солта стане прекалено много и яденето - негодно за консумация.

Световната литература е пълна с примери за ожесточени грами, възникнали вследствие на това демонично чувство. Мавърът Отело задушава Дездемона в пиесата на Шекспир. А "Кармен"? Иначе приятното и открито момче Хосе убива Кармен и последовете зад решетките. Ревността не сполетява всеки. Тя избира комплексарите, подозрителните, избухливите, неуверените в себе си, онези с лабилна и неустойчива психика. Или обратно - онези, които са прекалено уверени в себе си и смятат, че другият им принадлежи.

Ревността споделя с нея "закърмените" с нея - които са я получили в наследство от семейната си среда. За тях ревността се превръща в образ на любовта и на семейните отношения. Този образ ги преследва цял живот, превръща се в хроничен стрес, който накрая води до тежки болести. Ревността е мъчително и болезнено чувство, свързано със страха от загубата на обекта на любовта. Ние се страхуваме, че любимият или любимата изведнъж ще ни обрнат гръб, ще ни откажат и ще охладенят - и то заради любовта на някой

друг. Тя е гетско чувство и винаги е свързано със съперничеството.

Психоаналитиците казват, че тя страх да не забудиш властта. Доказателството за това е факта, че физиологическите реакции в организма на човека, който изпитва чувството на ревност, са същите, които стават, ако той изпитва чувството на страх. Ревността е роднина на малодушието, това

или: "щом ревнува, значи ме обича". Но любовта е позитивно чувство, а ревността - разрушаващо, катастрофално, при това не само за жертвата на ревността, но и за самия ревнивец.

Ревността може да придобие патологични измерения, ако е породена не от реални причини, а от въображаеми. Ако човек нахлуе в онази психологическа "мъртва зона", в която започват да му се при-

Един отива при циганка-гледачка и заявява:

- Абе, хвърли едни карти, че ми се струва, че жена ми изневерява с комшията.
- Вай, златничък, как ще изневерява на сокол като тебе?
- Абе как! Връщам се вчера - няма я въщи. Излизам на терасата и гледам - комшията пуши по гащи на съседната тераса.
- Вай-вай, гълъбче, м'чи то туй нищо не значи!
- Бе как да не значи, като гащите бяха нейните?

гжуджетата - гиганти, а подозренията - истини" - казва испанецът М. Сервантес. Понякога ревността излиза извън контрол и се появява отчаяното и агресивно чувство за собственост. Най-често това може да се

Но ако вие давате на партньора (или децата си) нормалната свобода, която му се полага като човешко същество, и уважавате интересите му - вие ще намерите благородния начин да го привържете към себе си - като

ва, което смята за необходимо.

Проявите на ревност в семейния живот са ужасни. И доста често - комични. Съпруги "късам" телефонните жици, като звънят по сто пъти на ден на мъжа си в работата - за смях на всички около него. Вдигат скандали за щяло и не щяло, душат ризата му, за да усетят следа от дамски парфюм и се взират в гънките ѝ за някое лепнато петно от червило. А жените пък за всяка своя грешна стъпка получават от мъжа-ревнивец я шамара, я нещо по-солудно! В своята отворителност ревността е първокласна съпружеска война извън леглото (въпреки че доказателствата за изневерите се търсят именно там). Кои не познава сцените след посещения на гости, кино, концерт или прием, когато разтрепераната жена заявява: "Аз видях как я гледаше". "Как съм я гледал, аз изобщо не си спомням кого съм гледал" - стъписано съобщава мъжът. "Знам какво си мислеше, докато я запаше!" - мъчително стъпне жената - "Ти имаш нещо с нея, и не те е срам да ме лъжеш, ти ми съсила живота!" - после следва истерия, плющят шамари и се вихрят смъртоносни скандали.

"Ревността е всичко на всичко глупавото дете на гордостта или пък просто болестта на безумния" - казва Ф. Ларошфуко. А О. Уайлд с присъщото му бляскаво остроумие твърди: "Грозните жени винаги ревнуват собствените си мъже. На красивите не им е до това - те ревнуват чуждите."

"Люта като презнодната, ревността и нейните стрели - са стрели огнени, тя е твърде силен пламък." - Соломон

изобщо не е високо чувство - като любовта например, тя е постоянна неувереност в собствените си сили и паническо чувство на страх, че няма да удържиш "юздата" на любимия. "В истински обичашото сърце или ревността убива любовта, или любовта убива ревността" - казва руският писател Ф. М. Достоевски.

Някои хора погрешно смятат, че ревността е сянката на любовта -

виждат всякакви поводи да измъчва себе си или човека, когото ревнува, той по никакъв начин няма да може да оцени състоянието си и няма да разбере, че всичко си измисля сам. Той ще се окаже в плен на собствената си развихрена фантазия, отровна от яростта и самоунищожителните съмнения.

"Ревността винаги гледа през един галегоз, който прави малките неща големи,

случи поради (колкото и да е странно) прекалено дълбока и загрижена привързаност. Силата на това чувство е и показател за степента на завишимост от другия. Тук примери много - и те не са само сред влюбените и семейните. Бащи ревнуват дъщерите си, синовете си. Защото ще останат самотни, защото "са посветили живота си, защото..."

създадете атмосфера на доверие и непрекъсната възможност за избор. В противен случай, ако вие започнете да контролирате всяка негова стъпка, той ще почувства натиска и, естествено, всячески ще му се съпротивлява. В крайна сметка, ще получите реакцията на протеста. Тоест, той ще ви изневери от "принципни съображения" - за да докаже свободата си и правото да прави оно-

Младоженка звъни на майка си по телефона и плаче:

- Мамо, скарахме се ужасно!
- Спокойно, мила! Не плачи! Във всеки брак има първи скандал.
- Да, знам... Ама с трупа какво да правя?

- Как успяваш вече толкова години да се разбираш така добре с жена си?

- Много е просто! Сутрин я оставам да прави каквото си поиска. А вечер тя ме оставя да правя каквото ми каже...